

— Uite, un accident!

El se duse tot mai aproape, simțind în ceafă că ușa se închisese singură, mai aproape de concavitatea grațioasă a spinării ei, de pliurile din talie, de carourile în formă de romb ale materialului a cărui textură o putea deja pipăi de la un metru și jumătate distanță, de venele tari, albăstrii de deasupra ciorapilor ei trei sferturi, de albeața gâtului ei scânteind în lumina ce cădea dintr-o parte, chiar lângă bucelele ei castanii, pe care le mai scutură o dată energic (șapte optimi obișnuință, o optime mică flirt).

— A, un accident... un taxi lovit..., mormăi el, prefăcându-se că aruncă o privire prin ochiul ferestrei de deasupra capului ei, dar nevăzând decât micile fire de mătreață din creștetu-i mătăsos.

— E vina ăluia roșu! exclamă ea cu convingere.

— A, ăla roșu... ia să punem mâna pe ăla roșu, continuă el incoerent și, stând în spatele ei, simțindu-se din ce în ce mai

slăbit, aboli ultimii centimetri ai distanței care se topea, o luă de mâini pe la spate și începu să i le balanseze fără rost, în timp ce ea nu făcea decât să-și rotească încet încheietura firavă a mâinii drepte, încercând mecanic să arate cu degetul partea vinovată.

— Stai, spuse el cu voce răgușită, lipește-ți coatele de corp și hai să vedem dacă pot, dacă te pot ridica.

Chiar atunci se auzi un zgomot în vestibul, urmat de foșnetul rău-prevestitor al unei haine de ploaie, iar el se îndepărtă de ea cu o grabă stângace, înfundându-și mâinile în buzunare, își drese glasul cu un hârâit și începu să spună cu voce tare:

— În sfârșit! Muream de foame...

Și, în timp ce se așezau la masă, încă mai simțea o slăbiciune dureroasă, frustrantă, nimicitoare, în gambe.

După cină veniră niște doamne în vizită la o cafea și, spre seară, când

valul de musafiri trecuse și prietena ei credincioasă plecase discret la cinema, gazda extenuată se întinse pe canapea.

— Du-te acasă, dragul meu, spuse ea fără a-și ridica pleoapele. Sunt sigură că ai treabă, probabil încă nu ți-ai împachetat lucrurile, iar eu aș vrea să mă culc, altfel mâine n-o să fiu în stare de nimic.

Scotând un mormăit scurt care simula tandrețea, el o pupă pe fruntea rece ca o bucată de brânză, apoi spuse :

— Apropo, mă tot gândesc ce milă mi-e de fetiță. Eu zic s-o ținem totuși lângă noi. De ce să mai stea sărăcuța în străini ? E chiar scandalos, acum, că are din nou o familie. Gândește-te bine, iubito.

— Eu tot o trimit mâine-napoi, zise ea târăgânat, cu voce slabă, fără a deschide ochii.

— Te rog, încearcă să înțelegi, continuă el coborându-și glasul, pentru că fata, care cinase în bucătărie, părea să

fi terminat, iar strălucirea ei pală era prezentă undeva pe-aproape. Încearcă să înțelegi ce-ți spun. Chiar dacă le plătim pentru tot, ba chiar dacă le plătim în plus, crezi că o să se simtă mai acasă acolo? Mă îndoiesc. Acolo e o școală bună, o să-mi spui (ea tăcea), dar o să găsim una și mai bună aici, ca să nu mai vorbim de faptul că sunt și am fost întotdeauna un adept al învățământului privat, acasă. Dar principalul e... vezi tu, oamenii ar putea avea impresia – și ai auzit deja o mică aluzie de felul ăsta chiar azi – că, în ciuda schimbării petrecute, adică acum, că ai sprijinul meu în toate cele și putem să ne cumpărăm un apartament mai mare, să ne asigurăm o intimitate perfectă și așa mai departe, mama și tatăl vitreg continuă să negligeze copilul.

Ea nu spuse nimic.

— Bineînțeles, faci cum vrei, zise el încordat, speriat de tăcerea ei (mersese atât de departe!).

— Ți-am spus deja, zise ea cu aceeași târâgănare ridicolă, moale, cu ton de martir, că pentru mine cel mai important este să am liniște. Dacă liniștea îmi este tulburată, mor... Ascultă: iar își târâie piciorul de dușumea sau se lovește de ceva – n-a fost foarte tare, nu-i așa? – și totuși e destul ca să-mi provoace un spasm nervos și să mă facă să văd pete în fața ochilor. Și un copil nu poate trăi fără să mai spargă câte ceva; chiar dacă ai douăzeci și cinci de camere, în toate cele douăzeci și cinci va fi hărmălaie. Prin urmare, nu-ți rămâne decât să alegi între mine și ea.

— Nu, nu – nici să nu te gândești la asta! strigă el gătuț de panică. Nici nu se pune problema să aleg... Doamne ferește! Era doar o discuție teoretică. Ai dreptate. Cu atât mai mult cu cât și eu prețuiesc liniștea. Da! Sunt pentru *statu quo*, n-au decât să curgă bârfele. Ai dreptate, iubito. Bineînțeles, nu exclud

posibilitatea ca mai târziu, eventual primăvara viitoare... dacă te simți mai bine...

— Niciodată n-o să mă simt bine, răspunse ea moale, ridicându-se și întorcându-se greoi pe o parte, cu un scârțâit. Apoi își sprijini obrazul în pumn și, scuturând din cap și aruncându-i o privire piezișă, repetă aceeași propoziție.

A doua zi, după ceremonia civilă și o cină moderat festivă, fata plecă, nu înainte ca, de două ori, în văzul întregii lumi, să îi atingă obrazul bărbierit cu buzele ei reci, deloc grăbite: o dată la paharul de șampanie, pentru a-l felicita, apoi la ușă, când își lua rămas-bun. După care el își aduse valizele și petrecu o grămadă de timp aranjându-și lucrurile în fosta ei cameră, unde, pe fundul unui sertar, găsi o mică zdreanță de-a ei, care însemna fără doar și poate mai mult decât cele două săruturi incomplete.

Judecând după tonul pe care persoana (apelativul „soție” i se părea inaplicabil